

Krétai Szent András Nagy Kánonja

I. ÓDA. 6. hang

SEGÍTŐM ÉS PÁRTFOGÓM lett nékem üdvözlésemben * az én Istenem, * és őt dicsőítem: * az én atyámnak Istenét, * és magasztalom őt, * mert ő dicsőséggel megdicsőült.

**Minden tropár előtt a nép éneklí a karverset egy vagy három mély meghajlással:
Könyörülj rajtam, Isten, könyörülj rajtam!**

Honnan kezdjem siránkozásomat * nyomorult életem tettei miatt? * Milyen kezdetet adjak most bánatos kesergésemnek, Krisztus? * Te, mint kegyelmes, * adj bűneimre bocsánatot!

Jöjj, szerencsétlen lelkem, * s testeddel együtt valld meg bűneidet a mindenség Alkotójának, * és ezentúl hagyj fel régi esztelenségeddel, * s mutass be Istennek bűnbánati könnyeket!

Ádámnak, az első embernek engedetlenségét követtem, * s tudom, hogy meg vagyok fosztva Istenemtől, * az örök mennyországtól és annak élvezetétől * az én vétkeim miatt.

Jaj neked, nyomorult lelkem! * Miért lettél hasonlónak az első Évához? * Mert rossz pillantás folytán * keservesen megsebesültél, * s a tiltott fához nyúlva * vakmerően megízlelted az oktalanság gyümölcsét.

Az egykori igazi Éva helyett * szellemi Éva lett számomra a testi szenvedélyt felidéző képzelet, * mely gyönyörűséget kínál, * de megízleléskor már mindig keserves.

Méltán lett számúzve Ádám a Paradicsomból, * mert egyetlen parancsodat nem tartotta meg, Üdvözítőm. * Rám pedig mekkora szenvedés vár, * hisz életadó ígéidet mindig elvettem!

Káin gyilkos szándékát követve * szerencsétlen lelkem gyilkosává lettem, * hogy testemet kelthessem életre, * s annak hatalma alatt * gaztettekkal a lelkem ellen harcoltam.

Az igaz Ábelhoz nem lettem hasonló, * s nem ajánlottam föl neked Jézusom, * sem kedves cselekedetet, * sem tiszta áldozatot, * sem pedig feddhetetlen életet.

Mint Káin, megátalkodott lelkem, * a mindenség Teremtőjének undok tetteket mutattunk be, * szennyes áldozatot és haszontalan életet hoztunk elébe, * amik miatt ítéletet vontunk magunkra.

Alkotóm, ki sárból formálva teremtettél engem, * s testet, csontokat, lelket és életet adtál nekem, * mint töredelmes bűnbánót, * fogadj el engem, Megváltóm és Bírám!

Megvallom neked, Üdvözítőm, elkövetett bűneimet, * s megmutatom lelki és testi sebeimet, * melyeket bűnös gondolataim * rablók módjára ejtettek rajtam.

Ha vétettem is ellened, Üdvözítőm, * de tudom, hogy emberszerető vagy: * kegyesen büntetsz, és szívesen könyörülsz, * és a könnyező bűnöst nem veted meg, * hanem Atyaként sietsz a tékozló fiút befogadni.

Ajtód elé vetettem magam, Üdvözítőm, * vénségemre ne taszíts az örök kárhozatra, * hanem mint emberszerető * életem vége előtt bocsásd meg minden bűnömet!

Gondolatvilágommal rablók kezébe estem, * egész testemet megsebesítették, * s telve vagyok sebekkel; * de te, üdvözítő Krisztusom, * jöjj hozzám, és gyógyíts meg engem!

A pap, meglátván engem, elhaladt mellettem, * és a levita lenézett nyomorult meztelenségemben; * de te, Szűz Máriától született Jézusom, * légy segítségemre és könyörülj rajtam!

Isten Báránya, * ki elveszed a mindenség bűneit, * vedd le rólam is a bűn súlyos bilincset, * és mint irgalmas * adj nekem bűnbocsánatot!

Itt a bűnbánat ideje, * én is hozzád sietek, Teremtőm, * vedd le rólam a bűn súlyos bilincset, * és mint irgalmas * adj nekem bűnbocsánatot!

Ne utálj meg engem, Üdvözítőm, * és ne üzz el engem színed elől, * vedd le rólam a bűn súlyos bilincset, * és mint irgalmas, * adj nekem bűnbocsánatot!

Szándékosan és akaratlanul elkövetett, * nyilvánosan és titokban művelt, * ismert és ismeretlen vétkeimet * bocsásd meg, megváltó Istenem! * Irgalmazz nekem és üdvözíts engem!

Parancsodat ifjúkoromtól fogva megszegtem, * és egész életemet könnyelmű szenvedélyekben, restül töltöttem. * Ám hozzád kiáltok, Üdvözítőm: * életem végére üdvözíts engem!

Lelkem örökségét kicsapongással tékoztaltam el, * s vallásos erények híján éhezve kiáltok: * Könyörületesség Atyja, * jöjj életem és irgalmazz nekem!

Eléd borulok, Jézusom: * Irgalmazz, mert vétkeztem ellened, * vedd le rólam a bűn súlyos bilincset, * és mint irgalmas adj nekem töredelmes könnyeket!

Ne ítélj el engem, * számon kérve tetteimet, * vagy kivizsgálva szavaimat * s helyreigazítva szándékaimat, * hanem nézd el irgalmasan gonosz tetteimet, * és üdvözíts engem, Mindenható!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

A magasságbeli Gondviseléstől áraszd felém * a megvilágosító kegyelmet, Mária, * hogy szenvedélyeim sötétségétől megmenekülve * buzgón énekelhessem életed szép tetteit!

Krisztus szent törvényének vetve alá magad * felhagytál az élvhajhászással, * és őhozzá csatlakozva * minden erényt gyaránt gyakoroltál.

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Imáid által, Szent András, * szabadíts meg minket szennyes szenvedélyeinktől, * és tégy bennünket Krisztus országának részeseivé, * kik téged hittel és szeretettel énekelünk, ó Dicső!

Dicsőség...

Minden lény fölötti, egységben imádandó Háromság, * vedd le rólam a bűn súlyos bilincset, * és mint irgalmas * adj nekem engesztelő könnyeket!

Most és...

Istenszülő, a téged dicsérők reménye és oltalmazója, * vedd le rólam a bűn súlyos bilincset, * és mint tisztaságos Nagyasszony, * fogadj el engem mint bűnbánót!

Katavásziaként újra az irmosz: Segítőm és pártfogóm...

II. ÓDA

FIGYELMEZZ ÉG és megszólalok * s éneklek Krisztust, * ki testileg a Szűztől származott.

Figyelmezz, ég, és megszólalok, * föld, halld meg szavamat, * amikor Istenhez térek * és őt magasztalom!

Figyelj rám, Istenem, * irgalmas tekintetteddel, * és kegyelmesen * fogadd el buzgó vallomásomat!

Minden embernél többet vétkeztem, * egyedül én vétkeztem ellened, * de te mint irgalmas Isten * könyörülj teremtményeden, Üdvözítőm!

Szenvedélyeim alaktalanságát vettem magamra, * és élvhajhász vágyaimmal tönkretettem elmém szépségét.

Gonoszságaim viharába kerültem, * irgalmas Uralkodóm, * de mint Péternek, * úgy nekem is nyújtsd ide kezedet!

A parázna asszony könnyeit tárom én is eléd, Üdvözítőm. * Irgalmazz nekem is könnyörületteddel!

Testi köntösömet beszennyeztem, * és bemocskoltam azt, Üdvözítőm, * amit te saját képedre és hasonlóságodra teremtettél.

Elhomályosítottam lelkelem szépségét a szenvedélyek élvezetével, * és egész elmémet teljesen földiessé tettem.

Elszaggattam első ruhámat, * melyet az Alkotó szőtt nekem kezdetben, * s azóta meztelenül fekszem.

Szakadt köntösbe öltöztem, * melyet a kígyó szőtt számomra tanácsával, * és ezért én szégyenkezem.

A gyümölcsfának szépségét szemléltem, * s elmémet becsaptam ezzel; * azóta pedig meztelen vagyok és szégyenkezem.

A gonoszság összes fejedelmei fondorlatot készítettek hátam mögött, * és egyre súlyosabb törvényszegést műveltek ellenem.

Elvesztettem eredeti szépségemet * és ékességemet, melyet a teremtéskor kaptam, * s most már meztelenül szégyenkezem.

Bőrköntöst varrt nekem a bűn, * mely megfosztott az eredeti ruhámtól, * melyet Isten készített számomra.

Fügefalevélként a szégyen köntöse fődözz be engem, * szándékos szenvedélyeimnek bizonyágaként.

Szégyenletes, véres palástba öltöztem fel * szenvedélyes és élvhajhász életem miatt.

A szenvedélyek veszedelmébe és anyagi romlásba jutottam, * s azóta mindmáig gyötör az ellenség.

Többre becsültem az anyagias és kapzsi életet, * mint a tisztességes szegénységet, * s most az súlyos bilincsként terhel engem, Üdvözítőm!

Testem ábrázatát rút gondolatok tarkaságába öltöztettem, * s így most kárhozatra méltó vagyok.

Csak a külső szépségre volt gondom, * de az Isten képére formált sátor belsejét elhanyagoltam.

Szenvedélyeimmel tönkretettem, Üdvözítőm, * eredeti képmásod szépségét, * ám te, ki hajdan a drachmát megkerested, * találd meg újra azt!

Vétkeztem, s mint a bűnös asszony így kiáltok: * Egyedül én vétkeztem ellened, * te pedig fogadd el, Üdvözítőm, * kenet helyett könnyeimet!

Féktelenségemben elbuktam mint Dávid, * és egészen beszennyeződtem, * de te moss meg engem is könnyekkel, Üdvözítőm!

Irgalmazz – kiáltok a várossal, Üdvözítőm, * könyörülj rajtam, * bár Ádám utódai közül * senki sem vétkezett úgy, mint én.

Nincs könnyem sem bűnbánatom, * s nem vagyok töredelmes, * de te add meg nekem mindezeket, * Üdvözítő Istenem!

Ne zárd be majd előttem ajtódat, Uram, * hanem nyisd meg számomra, * mert megtértem hozzád, Uram!

Emberszerető, ki azt akard, * hogy mindenki üdvözüljön, * te hívj most vissza magadhoz, * és megtérőként jóságosan fogadj be!

Hallgasd meg lelkem sóhajzását, * és fogadd el szemem könnyeit, * és üdvözíts engem, Üdvözítőm!

„Lássátok, lássátok, hogy én vagyok az Isten!” * Figyelj oda, lelkem, az Úr eme szavára, * és szakadj el első bűnödtől, * s féljed őt mint bírót * és mint igazságosan ítélkező Istent!

Ugyan kihez lettél hasonló, sokat vétett lelkem, * ha nem az első gyilkos Káinhoz vagy Lámekhez, * hiszen gonoszságoddal megkövezted a testet, * és esztelen ösztöneiddel megölted az értelmet!

Senkit se vettél figyelembe azok közül, * kik a törvényt megelőző korban éltek. * Nem lettél hasonló Szethez, * de Énoszt sem utánoztad, * s Hénok átköltözését sem követted az égbe, * sem pedig Noét. * Az igazak életéből semmi sem ragadt rád.

Magad nyitottad meg, lelkem, Isten haragjának özönét, * és úgy árasztottad el egész testedet, * tetteidet és életedet, * mint egykor az özönvíz a földet, * és a szabadulást nyújtó bárkán kívül maradtál.

Férfit öltem sebemért, * és ifjút sérülésemért, * – ezt kiáltotta sírva Lámek. * Te pedig meg sem rettensz, lelkem, * bár testedet bemocskoltad, * és az értelmet beszennyezted.

Ó, hogy lettem követője Lámeknek, * az ősi gyilkosnak, * mikor bűnös gyönyörökkel megöltem a lelket, mint ő a férfiút, * az értelmet, mint ő az ifjút, * s a testemet, mint ő a testvérét, * miként a gyilkos Káin is.

Azt gondoltad, lelkem, * hogy tornyot építesz, és erődítményt készítesz vágyaiddal, * ámde az Alkotó meghiúsította szándékodat, * és földre döntötte művedet.

Megverték, és így megsebesültem: * íme, az ellenség nyilai, melyek lelkemet és testemet körülroptákták, * íme, a sebek, a fekélyek és a sérülések, * melyek féktelen szenvedélyeim ütéseiről tanúskodnak.

Tüzet küldött fönről hajdan az Úr, * hogy fölégesse a szodomaiak buja törvényszegését. * Te pedig, lelkem, fölszítottad a gehenna tűzlángját, * melyben majd rettenetes módon megégsz.

Tudjátok meg és lássátok, hogy én vagyok az Isten, * ki a szíveket vizsgálom és büntetem az elmét: * számba veszem a tetteket és fölégetem a vétkeket, * s igazságot szolgáltatok az árvának, szegénynek és megaláztattnak!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

A gonoszság örvényében vergődve * a könyörületes Isten felé tártad kezedet, Mária, * és ő mint Péternek neked is emberszeretőleg segélykezet nyújtott, * hogy a te megtéréseidet mindenki kövesse.

Teljes odaadással és szeretettel folyamodtál Krisztushoz, * noha előbb a bűnök útján jártál, * de aztán megközelíthetetlen pusztaságba vonultál, * és ott tisztán megtartottad Isten parancsait.

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Lássuk, hadd lássuk, lelkem, * az Úristennek emberszeretétét, * és még a végünk előtt boruljunk előtte, * könnyek között így kiáltva: * Szent András imáiért irgalmazz nekünk, Üdvözítőnk!

Dicsőség...

Kezdet nélküli, teremtetlen Háromság, * föloszthatatlan egység, * fogadj el engem, a bűnbánót, * és üdvözíts engem, a vétkest! * A te alkotásod vagyok, ne vess el engem, * hanem kegyelmezz, és óvj meg engem a kárhozat tüztétől!

Most és...

Tisztaságos Úrnőnk, Istenszülő, * a hozzád folyamodók reménysége vihartól hányatottak révpártja, * kérjed irgalmas Alkotódat és Fiadat, hogy imáid által könyörüljön meg rajtam!

Katavásziaként újra az irmosz: Figyelmezz ég...

III. ÓDA

ERŐSÍTSD MEG, URAM, * parancsolataid kövén * az én felemelkedett szívemet, * mert egyedül te vagy a szent és Úr!

Tüzes esőt hullatott, lelkem, egykor az Úr, * fölégetve hajdan Szodoma földjét.

Menekülj a hegyre, lelkem, * amint azt Lót tette, * és Szegorban igyekezz menedékre találni!

Menekülj a tüztől, lelkem, * menekülj Szodoma égése elől, * menekülj az isteni láng pusztításától.

Meggyónom neked, könyörületes Üdvözítőm: * vétkeztem, vétkeztem ellened, * de töröld el azt, és tekints el attól, * és bocsáss meg nekem!

Csak én vétkeztem ellened, * minden mást meghaladó mértékben, * vétkeztem, Krisztus Üdvözítőm, * de ne vess meg engem!

Te vagy a jó pásztor, * keress fel engem, eltévedt juh, * és ne vess meg engem!

Te vagy az édes Jézus, * te vagy az én Alkotóm, * Üdvözítőm, benned igazulok meg.

Az Élet forrását találtam meg benned, halál megrontója, * s életem vége előtt szívből így kiáltok hozzád: * Vétkeztem, irgalmazz nekem, * és üdvözíts engem!

A Noé idejében vétkezőket utánoztam, Üdvözítőm, * s a rájuk kimért ítéletet örököltem, * hogy a vízözönben elmerüljek. Vétkeztem, Uram, vétkeztem ellened, * de irgalmazz nékem, * bár az emberek közül senki úgy nem vétkezett, * hogy azt én büneimmel fölül ne múltam volna!

Az apját gyalázó Kámot követted, lelkem, * s nem takartad be embertársad szégyenét, * úgy hogy közben hátrafelé fordulsz.

Szem áldását nem nyerted el, * szerencsétlen lelkem, * sem kiterjedt birtokhoz nem jutottál, * mint Jáfet a bocsánat földjén.

Menj ki Hárán bűnös földjéről, lelkem, * menj az el nem múló örök élet földjére, * melyet Ábrahám örökölt!

Hallottad, lelkem, * hogy Ábrahám elhagyta egykor hazáját, * és idegen vándorra lett, * kövesd az ő engedelmességét!

A mamrei tölgnél megvendégelte a pátriárka az angyalokat, * és öregségében elnyerte az ígért jutalmat.

Értsd meg, szerencsétlen lelkem, * Izsák újszerű feláldozását! * Titokzatos módon lett ő áldozat az Úrnak. * Utánozd az ő elszántságát!

Légy éber, lelkem! * Hallottad, hogy Izmaélt, a szolgáló szülöttét számúzték. * Vigyázz, nehogy az élvhajhászás miatt * te is hasonló sorsra juss!

Hágárhoz, az egyiptomi asszonyhoz lettél hasonló, lelkem, * mert készséggel szolgáságba estél * és önhittén új Izmaelnek adtál életet.

Ismered, lelkem, Jákob lépcsőjét, * mely a földről az ég felé vezet; * miért nem kedvelted hát az áhítatot, * mely biztosította volna a szilárd alapot?

Az Isten főpapjának, * az egyetlen Királynak, * Krisztusnak életét utánozd, * mint az emberek közötti élet példaképét!

Ne légy sóbálványá, lelkem, * és ne tekint hátra; * rettentse vissza téged Szodoma képe! * Fölfelé, Szegorba menekülj!

Menekülj, lelkem, mint Lót, * menekülj a bűn tüzetétől, * menekülj Szodomától és Gomorrától, * menekülj mindkét esztelen kívánság lángjától!

Könyörülj rajtam, Uram, – kiáltom feléd – * te könyörülj rajtam, * mikor majd angyalaiddal eljössz, * hogy mindenkinek megfizess tetteinek értéke szerint!

A téged magasztalók imáját ne vesd meg, Uralkodónk, * hanem légy könyörületes, Emberszerető, * és adj bocsánatot azoknak, * akik azt hittél kérik!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

A bűnök vihara és háborgása körülvelt engem, * de te, szent anyám, szabadíts meg, * és vezess az istenes bűnbánat csendes kikötőjébe!

Ajánlj most értem könyörgő imát a könyörületes Istenszülőnek, * és könyörgéssel nyisd meg számomra, szent anyám * az Istenhez vezető utat!

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Szent András, Kréta főpapja, * imáiddal szerezd meg nekem is adósságom elengedését, * mert te a töredelmes bűnbánatnak * hathatós beavatottja vagy.

Dicsőség...

Egyszerű egység, * nem alkotott, kezdet nélküli természet, * kit a személyek háromságában dicsőítünk, * üdvözíts minket, kik hatalmad előtt hittel leborulunk.

Most és...

Az Atyától öröktől fogva létező Fiút * az időben szeplőtelenül születed, Istenszülő! * Milyen rendkívüli csoda: * Szűz maradtál, noha gyermeket tápláltál!

Katavásziaként újra az irmosz: Erősítsd meg...

IV. ÓDA

HALLÁ A PRÓFÉTA * a te eljöveteled, Uram és megfélemlert, * hogy Szűztől fogsz születni, * és az emberek között megjelenni, * és mondá: * Hallám híredet, * és megfélemlertem. * Dicsőség a te erődnek, Uram!

Igazságos Bíró! * Ne vesd meg műveidet, ne nézd le alkotásodat, * bár egyedül vagyok olyan ember, ki minden embernél többet vétkeztem; * de neked, Emberszerető mint a mindenség Urának * van hatalmad arra, * hogy a bűnöket megbocsásd!

Közeleg a végóra, lelkem, * közeleg, s te nem törödsz vele, * s még nem is készülödsz rá. * Rövid az idő, kelj fel, * a bíró már a küszöbön van. * Életünk ideje olyan, mint az álom, * s mint a virág, elenyészik. * Miért háborgunk tehát hiába?

Kelj föl, ó lelkem, * gondold át tetteidet, melyeket elkövettél, * vedd szemügyre azokat, és könnyeket ontsál, * valld meg nyíltan Krisztusnak tetteidet és gondolataidat, * és így megigazulhatsz!

Nincs olyan bűn vagy gonosz tett, * melyet életemben el ne követtem volna, Üdvözítőm, * – elmémbe, beszédembe vagy szándékomban, * gondolattal, szóval és cselekedettel – * úgy, mint még soha senki más.

Még attól is ítéletet kaptam, * s az is elmarasztalt engem, nyomorultat, * amitől nincs súlyosabb e világon: * a saját lelkiismeretem. * Bíróm és

Megváltóm, szánj meg, * ki jól ismersz engem, ments meg, * és üdvözíts engem, a te szolgádat!

A lépcső, melyet hajdan a nagy pátriárka látott, * tevékeny fölfelé indulásod példáját mutatja, lelkem, * és a szellem fölemelkedését. * Ezért ha így akarsz élni, * – cselekvésben, tudásban és szemlélődésben – * meg kell újulnod.

A nap hevét férfiasán tűrte hajdan a pátriárka, * s az éjjeli fagyokat is elviselte, * nyáját legeltetve szorgoskodott, * s küzdelmesen szolgált azért, hogy a két asszonyt megkapja.

Jákob két feleségét úgy értelmezd, * mint a gyakorlati cselekvést és a szemlélődés ismeretét: * a sokgyermekes Lea a gyakorlati tevékenység, * a sokat gyötrődő Rákhel pedig az igazi megismerés jelképe; * mert küzdelmek nélkül, lelkem, * sem a tevékenységre, sem a szemlélődésre nem lehet szert tenni.

Virrassz, lelkem, és légy serény, * mint hajdan a nagy pátriárka, * hogy a gyakorlati tevékenység mellett * igazi ismeretre is szert tehess, * s így Isten látására is képessé válj, * s elméd szemlélődésével átjuthass az el nem tűnő homályon, * és sikeres vállalkozást végezhess!

A nagy pátriárka tizenkét ősatyának adott életet, * s titokzatos létrát állított föl neked, * tevékeny fölemelkedésedhez, lelkem, * s a bölcs fölmenetel alapjául létrafokként gyermekeit szedte sorba.

A gyűlölt Ézsaut utánozva, lelkem, * átadtad a kísértőnek eredeti szépséged elsőszülöttségi jogát, * így elestél az atyai áldástól, * s kétszeresen is megbotlottál: * tettel és gondolattal; * azért most tarts bánatot!

Edomnak hívták Ézsaut élvhajhászása miatt, * mert folyton mértéktelenül hevítették ösztönei, * és bűnös gyönyörökkel szennyezte be magát; * ezért az Edom nevet kapta, * ami bűnre fölhevülő lelket jelent.

Hallottál, lelkem, Jóbról, * aki a szemétdobon megigazult, * mégsem követted az ő türelmét, * mert nem hoztál szilárd elhatározást arra vonatkozólag, * amiket tudtál, s amikben kísértést szenvedtél; * hanem mindenben állhatatlannak bizonyultál.

Aki előbb nemesi székben ült, * az most meztelenül, fekélyesen szemétdombon fekszik; * s a hajdan sokgyermekes dicső gazda * váratlanul gyermektelen és hajléktalan lett. * Számára a szemétdomb szolgált palotául, * és a fekély jelentette minden kincsét.

A királyi méltósággal, koronával és bíborral felruházott, * gazdag és nyájokban bővelkedő vagyonos igaz ember * hirtelen elszegényedett, * mert a gazdagságtól és az uralkodás dicsőségétől elesett.

Ha igaz is volt ő és hiba nélkül való, * nem kerülhette el a sátáni cselvetést és hálót, * te pedig, bűnt kedvelő szerencsétlen lélek, * mit fogsz tenni, ha váratlanul csapások érnek?

Testem beszennyeződött, * lelkem piszkos lett, * s teljesen megteltem fekélyekkel. * Ám te, Krisztusom, mint orvos * gyógyítsd meg mindkettőt bűnbánat által, * mosd le, tisztítsd meg, öblítsd ki, Üdvözítóm, * s tedd azt fehérebbé a hónál!

Isten Igéje, * te megfeszítettvén testedet és véredet adtad mindnyájunkért: * testedet, hogy engem megújíts, * véredet, hogy engem megmoss, * Lelkedet pedig átadtad, Krisztusom, * hogy engem Atyádhhoz vezess.

Megváltást szerezteél a föld közepén, Irgalmas, * hogy mi üdvösséget nyerjünk; * megengedted, hogy keresztfára szögezzenek, * s így a bezárt Éden újra megnyílt. * Ezért hódolnak előtted a magasságbeliek és a lenti természet, * és az összes üdvözülő nép.

Füрдő legyen számomra oldaladból kifolyt véred, * és ital is, mint a belőled bocsánatot árasztó víz, * hogy mindkettő megtisztulásomra szolgáljon! * Kenj meg, mint kenettel és itallal, * a te élető tanításoddal, Ige!

Kehely lett az Egyháznak a te életadó oldalad, Üdvözítőnk, * mert belőle a bűnbocsánat és a megismerés forrása fakadt, * a két összetartozó szövetséget, * az őszövetséget és az újat jelképezve!

Ki vagyok zárva a lakodalmas házból, * kizártak a menyegzőről és a vacsoráról. * Lámpásom olaj híján kialudt, * s míg én aludtam, bezárták a palotát, * a vacsorát elfogyasztották, * engem pedig megkötözött kézzel és lábbal kidobtak.

Életem ideje rövid, * s kínlódással és gonosz tettekkel telt meg. * Te mégis fogadj el bűnbánatomban, * és hívj vissza magadhoz a fölismerésben, Üdvözítóm, * nehogy az ellenség zsákmánya és prédája legyek, * s te magad könyörülj rajtam!

Fennhéjázó vagyok most és gögös, * szívem pedig hiábavalóságokkal telve, * mégse ítélj el engem a farizeussal együtt, * hanem add nekem a vámos alázatosságát, * egyetlen irgalmas és igazságos Bírám, * és melléje sorolj be engem is!

Vétkeztem, meggyalázva testem edényét, * jól tudom, Könyörületes, * mégis fogadj vissza engem, a bűnbánót, * és újíts meg a fölismerésben, Üdvözítóm, * nehogy az ellenség zsákmánya és prédája legyek, * s te magad könyörülj rajtam!

Saját magam bálványává lettem, * szenvedélyeimmel ártottam lelkemnek, * mégis fogadj vissza engem, bűnbánót, * és újíts meg a fölismerésben,

Üdvözítöm, * nehogy az ellenség zsákmánya és prédája legyek, * s te magad könyörülj rajtam!

Nem hallgattam hívó szavadra, * nem engedelmeskedtem írásodnak, Törvényhozó, * mégis fogadj vissza engem, bűnbánót, * és újíts meg a fölismerésben, Üdvözítöm, * nehogy az ellenség zsákmánya és prédája legyek, * s te magad könyörülj rajtam!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Testben angyali életet élvén, tisztaságos, * valóban nagy kegyelmet találtál Istennél, * hogy pártfogold előtte mindazokat, * akik hittel tisztelnek téged. * Ezért kérünk: szabadíts meg minket * imáid által minden kísértéstől.

Nagyon helytelen tettek mélységébe zuhantál, * de nem maradtál rabja annak, * hanem jobb belátásra térve * megmenekültél onnan, * és tetteiddel épp az erény legmagasabb fokára jutottál, * még az angyalokat is ámulatba ejtve, Mária!

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Szent András, atyák dicsősége, * aki az isteni Szentháromság előtt állsz, * ne szűnjél meg érettünk imádkozni, * hogy megszabaduljunk a kínos büntetéstől, * kik téged, Kréta ékessége, * Istennél pártfogóként szeretettel segítségül hívunk.

Dicsőség...

Lényegedre feloszthatatlan, * személyekre nézve összekeveretlen, * Háromságban létező egységes Isten, * téged mint együtt uralkodó királyi hatalmat szent énekekben magasztallak, * noha téged a magasságban is háromszorszent énekkel dicsőítenek.

Most és...

Szűzen szülsz, és mindenféleképp szűz maradsz; * mert szülötted megújítja a természet törvényeit, * és a szeplőtelen anyaméh kisdedet szült. * Isten, ahol akarja, meggyőzi a természet rendjét, * mert mindent tehet tetszése szerint.

Katavásziaként újra az irmosz: Hallott prófétád...

V. ÓDA

KI ÉJEN ÁT VIRRASZTOK hozzád, Uram, * világosíts föl engem, kérlek, * oktass engem a te parancsolataidra, * és taníts meg, Üdvözítő, * hogyan teljesítem a te akaratodat.

Éji homályban telt el életem, * sötétség és a bűn éjszakája vett körül engem, * azért kérlek, Üdvözítőm: * tégy engem a nappal fiává!

Ruben példáját követtem én, nyomorult, * midőn a fönséges Isten törvényét megsértve gazztettem műveltem, * mert megfertőztettem ágyamat, mint ő az atyjáét.

Megvallom neked, Krisztus Királyom: * Vétkeztem, bűnt követtem el, * mint hajdan József bátyjai, * eladva a tisztaság és józanság gyümölcseit.

Megközték az igaz lelket rokonai, * szolgaságra adták el édes testvérüket, * hogy előképe legyen az Úrnak; * te pedig, lelkem, egészen gazságra adtad el magadat.

Az igaz és józaneszű Józsefet kövesd, megátalkodott lelkem, * és ne ragadj le értelmetlen ösztöneidnél, * minduntalan gonosz cselekedve!

Egy ideig a veremben volt ugyan József, * de ezzel a te temetésedet és feltámadásodat jelképezte, Uram! * S vajon én bemutatathatok-e neked valaha is hasonlót?

Hallottál, lelkem, Mózes kosaráról, * mely hajdan a folyam hullámain sodródott, * megmentve őt a fáraó kegyetlen tervének végrehajtásától.

Ha eddig azokra a szülész nőkre hallgattál, lelkem, * akik megölték hajdan az újszülött fiút, * vagyis a józanság megvalósítóját, * most a nagy Mózes példájára * szívd magadba a bölcsességet!

Mint a nagy Mózes, megsebezted ugyan az egyiptomi gondolkodásmódot, * de te ki nem irtottad azt. * Mondd meg tehát, hogyan lakozhatsz majd * bűnbánatot tartva a szenvedélyek pusztájában?

A pusztában lakott a nagy Mózes. * Jöjj, lelkem, te is kövesd az ő életét, * hogy a csipkebokor istenjelenésének szemlélőjévé válj!

Mózes vesszejét, mellyel a tengerre ütve kiszárította a mélységet, * lelkileg úgy ábrázold magadban, * mint a szent kereszt előképét, * s akkor te is nagy dolgokat művelhetsz majd vele.

Áron tiszta és szeplőtelen tüzet ajánlott föl Istennek, * ámde Hofni és Finesz, * akárcsak te, lelkem, * egyetlen, szennyes életet mutattak be az Úrnak.

Testestül-lelkestül eltompultam, Uram, * mint a gonosz fáraó varázslói, Jamnesz és Jambresz, * s mélységesen lesüllyedt értelmem; * de te siess segítségemre!

Sárral mocskoltam be lelkemet, én szerencsétlen; * moss meg engem könnyeim fürdőjében, Uralkodóm, * s tedd hófehérré testem ruháját!

Ha tetteimet vizsgálom, Üdvözítőm, * látom, hogy minden embert fölülmultam a bűnben, * mert szántsándékkal vétkeztem * és nem is csak tudatlanul.

Szánd meg, Uram, szánd meg teremtményedet, * vétkeztem, bocsáss meg nekem, * mert lényedre nézve csak te vagy tiszta, * és rajtad kívül senki sem mentes a bűnfolttól.

Isten létedre érettem hozzám hasonló lettél, * és csodákat műveltél, Üdvözítőm: * leprásokat meggyógyítottál, * s bénákat talpra állítottál, * a beteg asszony vérfolyását pedig ruhád szegélyének érintésére megszüntetted.

A vérfolyásban szenvedőt kövesd, nyomorult lelkem, * járulj Krisztushoz, és érintsd ruhája szegélyét, * hogy megszabadulj a kínoktól * és hallhasd tőle: Hited megszabadított téged!

Kövesd, lelkem, a meggörnyedt asszonyt, * s Jézushoz járulva borulj le lábaihoz, * hogy téged is helyreigazítson * és egyenesen járhasz az Úr ösvényein!

Mivel mély kút vagy, Uralkodóm, * fakassz nekem vizet tisztaságos ereidből, * hogy mint a samariai asszony, * én is abból ihassak, * és többé már ne szomjazzam, * mert te az élet vizét fakasztod.

Siloám tavaként szolgáljanak számomra könnyeim, Uralkodóm, * hogy megmoshassam lelki szemeimet én is, * és lélekben láthassalak téged, * örökkévaló Világosság!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Felülmúlhatatlan vágytól indítatva * az Élet keresztfájának kívántál hódolni, ó Boldog; * s miután e vágyad beteljesült, * méltass engem is a mennyei dicsőség elnyerésére!

A Jordán folyón átkelve megnyugodtál, * és a test bűnös gyönyörét elkerülted; * ezektől minket is szabadíts meg * Istenhez imádkozva értünk, szentéletű anyánk!

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Mint legkiválóbb főpásztorhoz, * bölcs András, szeretetben és istenfélelemmel könyörgök hozzád, * hogy közbenjárásoddal elnyerjem az üdvösséget és örök életet!

Dicsőség...

Dicsőítünk téged, Szentháromság: * Szent, szent, szent vagy, egy Isten, * Atya, Fiú és Szentlélek, * egylényegű s örökké imálandó egység!

Most és...

Az örök időket megalkotó Isten * tőled vette magára az én lényemet – * romlatlan és férfit nem ismerő Szűz Anya! * – és egyesítette magával az emberi természetet.

Katavásziaként újra az irmosz: *Ki éjen át...*

VI. ÓDA

TELJES SZÍVVEL KIÁLTÉK * a poklok mélységéből * az irgalmas Istenhez, * és meghallgatott engem, * és kiszabadítá az enyészetből életemet.

Szemem könnyeit és mélyről fakadt fohászaimat * tisztán ajánlom föl neked, Üdvözítőm, * és szívemből kiáltom: * Vétkeztem ellened, Istenem, irgalmazz nekem!

Mint Dátán és Abiron, elhajlottál Uradtól, lelkem, * azért tiszta szívből kiáltás irgalomért hozzá, * nehogy a föld megnyíljon * és téged is eltemessen!

Elvadult üszöként Efraimhoz lettél hasonlónak, lelkem, * de amint az őz óvakodik a csapdától, * te is óvd meg életedet, * a tevékeny életből elméddel a szemlélődés felé szárnyalva!

Mózes keze meggyőz, lelkem, * hogy Isten még a bélpoklos életet is fehérre tisztíthatja. * Így tehát még akkor se ess kétségbe, * hogyha elfertőződte!

Vétkeim hullámai elborítottak engem, * mint hajdan a Vörös-tenger árja * elsodorta az egyiptomiakat és hadvezéreiket.

Mint hajdan Izrael, * te is esztelenül választottál, lelkem, * mert az isteni manna helyett oktanul * a szenvedélyek élvhajhászása mellett döntöttél.

Az egyiptomi étkekkel tele húsosfazekakat * te is többre becsüted a mennyei ételnél, * mint hajdan az esztelen nép a pusztában.

A kánaáni gondolkodás kútjait többre becsüted, lelkem, * mint a kőszikla vízerét, * amelyből a bölcsesség forrása * s az istenismeret árkjai fakadnak.

Midőn Mózes szolgád botjával ráütött a kősziklára, * életadó oldalad előképét mutatta be, Üdvözítőnk, * amelyből mindnyájan az élet vizét meríthetjük.

Vizsgáld meg és tekintsd meg, lelkem, * mint Józsue, Nun fia tette, * hogy milyen az ígélet földje, * és a törvényt megtartva telepedj le azon!

Kelj fel, mint Józsue, * s harcolj Amalek, vagyis a testi szenvedélyek ellen, * és győzd le mindörökre a gibeonitákat, * az álnok gondolatokat!

Kelj át, lelkem, az idő rohanó folyamán, * mint hajdan a frigidus, * és Isten parancsa szerint * vedd birtokodba az ígélet földjét!

Amint Pétert megmentetted, mikor kiáltotta: * Siess, ments meg engem, Üdvözítő! * – úgy engem is szabadíts meg a gonosz szörnytől, * nyújtsd felém kezedet, * és vezess ki a bűn mélységéből!

Csendes révpартnak ismerlek el, * Uralkodó Krisztus. * Te pedig gyorsan szabadíts meg engem * a bűn és kétségbeesés feneketlen mélységéből!

Én vagyok, Üdvözítőm, az a királyi drachma, * melyet egykor elvesztettél, * de gyűjtsd meg lámpásodat, Előhírnöködet, Istenige, * s keresd és találd meg a te képmásodat!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Hogy szenvedélyeid lángját elolthasd, * könnyek árját ontottad, Mária; * ezt a kegyelmet szerezd meg nekem is * mint a te tisztelődnék!

E földön való csodálatos életeddel * mennyei boldogságot szereztél, szent anyánk! * Ezért imádkozzál folytonosan magasztalóidért, * hogy megszabaduljunk a szenvedésektől!

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Kréta pásztorának, előljárójának és a világ közbenjárójának ismerve téged, * hozzád sietek, Szent András, * és hozzád kiáltok segítségért: * atyám, szabadíts ki engem a bűn mélységéből!

Dicsőség...

Egységes és oszthatatlan Háromság vagyok, * személy szerint felosztható, de természet szerint egybeforró egység * – így szól az Atya, a Fiú és az isteni Lélek.

Most és...

A te méhed szülte az Istent * hozzánk hasonlónak, Istenszülő. * Őt kérleld tehát, * mint a mindenség Alkotóját, * hogy közbenjárásod által megigazuljunk!

Katavásziaként újra az irmosz: Teljes szívvel...

Konták (6. hang)

Ó, én lelkem, ó, én lelkem, * ébredj föl, miért szunnyadsz? * Közeledik a végóra, és keseregned kellene. * Serkenj föl tehát, hogy megkegyelmezzon néked * a mindenütt jelenlévő, * és mindeneket intéző Krisztus Isten!

Ikosz:

Amikor észrevette a gonosz lélek, hogy Krisztusból gyógyforrás nyílt meg, ahonnan Ádámra gyógyulás árad, fájalmában megdöbbsent, s kínos vesztét érezve barátainak jajgatva mondta: Mit tehetek Mária fiával? Megöl engem ez a betlehemi, a mindenütt jelenlévő és mindeneket betöltő!

Boldogságok és tropárok

Az előverseket az ismert dallamon éneкли a nép egy-egy mély meghajlással, a tropárokat a pap egy hangon recitálja

Emlékezzél rólunk, Urunk, midőn eljössz a te országodban!

A gonosztevőt, aki a kereszten így kiáltott feléd: „Emlékezzél meg rólam!”, már előre a Paradicsom lakójává fogadtad, Krisztus! Az ő bűnbánatára méltass engem is, a méltatlant!

Elővers: Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.

Hallhatod, lelkem, hogyan jelent meg egykor Isten Manoénak, és hogy nyerte el a magtalan asszonytól az ígéret gyümölcsét. Utánozd az ő vallásosságát!

Elővers: Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.

Sámson könnyelműségét követve, lenyírtad jócselekedeteid dicsőségét, lelkem, s élvhajász módon idegeneknek kiszolgáltatva magad eljátszottad a bölcs és boldog életet.

Elővers: Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet.

Aki előbb még a szamar állkapcsával legyőzte az idegeneket, most a bujaság szenvedélyével tette tönkre magát. Vigyázz tehát, lelkem, s ne utánozd se ezt a cselekedetét, sem pedig erejének elvesztését!

Elővers: Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert ők megelégtettek.

Bárakot és Jeftét, a hadvezéreket, s velük együtt a férfias bátorságú Deborát is Izrael bírúvá választották. Az ő kiválóságukat követve lelkem, tégy szert te is férfias bátorságokra!

Elővers: Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Megismerted, lelkem, Jáel bátorságát, aki előbb cövekkel földhöz szegezte Sziszerát, majd szabadulást szerzett. Ha a cövekről hallasz, számodra ez már a keresztet jelképezi.

Elővers: Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.

Áldozz föl, lelkem, dicséretes áldozatot: ajánlj fel egészen tiszta cselekedetet úgy, ahogy Jefte ajánlotta föl leányát, és áldozatként a test szenvedélyeit öld le Uradnak!

Elővers: Boldogok a békességesekek, mert ők Isten fiainak hívatnak.

Gedeon gyapjának történetére gondolj, lelkem! Fogadd be az égi harmatot, s a kutya egyszerűségével lehajolva igyad a törvény folyóvizét, mely az írás vizsgálatából fakad!

Elővers: Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa.

Héli pap büntetését vontad magadra, lelkem, mert te is esztelenül eltűrted a szenvedélyeket, mint ő, kinek fiai törvényszegést műveltek.

Elővers: Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket, és hazudván minden rosszat mondanak ellenetek énérttem.

A bírák korában egy levita a legyilkolt feleségét bánatában a tizenkét törzs számára feldarabolta, lelkem, hogy nyilvánvalóvá tegye a Benjámin törzs területén történt gyalázatos törvényszegést.

Elővers: Örüljetek és vigadjatok, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben!

Amikor a józanságot szerető Anna imádkozott, ajkai Isten dicsőítésére mozogtak, de hangja nem hallatszott, s mégis magtalan létére imádságához méltó fiúnak adott életet.

Elővers: Emlékezzél rólunk, Urunk, midőn eljössz a te országodba!

A bírák közé került be Anna fia, a nagy Sámuel, akit Armathem nevelt föl az Úr házában. Az ő példáját kövesd, lelkem, és még mások előtt magad mondj ítéletet cselekedeteid felett!

Elővers: Emlékezzél rólunk, Uralkodó, midőn eljössz a te országodba!

Amikor Dávidot királlyá választották, megfelelő módon kenték fel királlyá az isteni kenet szarvából. Te pedig, lelkem, ha a mennyei királyság részesévé akarsz válni, könnyek kenetével kend fel magadat!

Elővers: Emlékezzél rólunk Szent, midőn eljössz a te országodba!

Irgalmazz teremtményednek, Irgalmas! Könyörülj kezed alkotásán, és szánj meg minden vétkezőt: engem is, ki mindenkinél inkább megvettem parancsolataidat!

Dicsőség...

Imádom a születésre és eredetre nézve kezdet nélküli Atyát, aki maga nemzette a Fiút, akit vele együtt dicsőítetek, és egyúttal magasztalom az Atyával és Fiúval együtt tündöklő Szentlelket.

Most és...

Természfölötti szülednek hódolunk, Istennek szülője, s nem osztjuk meg a tőled születettnek természeténél fogva kijáró dicsőségét, mert őt kettős természetével is egy személynek valljuk.

VII. ÓDA

VÉTKEZTÜNK, * gonoszságot * és igazságtalanságot * cselekedtünk a te színed előtt, * és nem őriztük meg, * és nem teljesítettük * parancsolataidat, * de végképpen el ne hagyj bennünket, * atyáinknak Istene!

Vétkeztem, gonoszul cselekedtem, * és megvettem parancsolatodat, * mert bűnökben jöttem e világra, * és sebeimhez még fekélyt is csatoltam, * de te kegyelmesen könyörülj rajtam, atyáinknak Istene!

Szívem titkait megvallottam neked, * ki az én bírám vagy. * Lásd megalázkodásomat és gyötrődésemet, * s figyelj ítéletemre, * és te kegyelmesen könyörülj rajtam, atyáinknak Istene!

Midőn Saul hajdan elvesztette atyja szamarait, * váratlanul királyságot talált azok helyett. * Te viszont vigyázz, lelkem, * nehogy állatias ösztöneidet elébe helyezd Krisztus országának!

Bárha Dávid, Istennek ősatyja, hajdan kétszer is vétkezett, * paráznaság nyilától sebezve és gyilkosság bűnös törébe esve, * de te, lelkem, még súlyosabb beteg vagy * szándékos gonosz indulataid miatt.

Bűnt bűnre halmozott hajdan Dávid, * midőn a gyilkossággal együtt paráznaságot is művelt, ám ő nyomban kétszeres bünbánatot is tartott. * Te azonban, lelkem, még súlyosabb gonoszságot sem bántad meg Isten előtt.

Dávid hajdan maga tükrözte vissza bünbánó énekben vétkét, * vádolva magát és így kiáltva: * Könyörülj rajtam, Uram, * mert egyedül ellened vétkeztem, * mindenség Istene, te tisztíts meg engem!

Midőn a frigyládát szekéren vitték, * s az ökrök megvadulásakor Oza azt megérintette, * azonnal megtapasztalta Isten haragját. * Ezért kerüld, lelkem, az ő vakmerőségét, * és kellőképpen tiszteld Isten dolgait!

Hallottad Absalomról, * hogyan lázadt föl a természet ellen, * tudsz a vérbűn elkövetéséről, * amellyel atyjának, Dávidnak ágyát gyalázta meg, * s mégis követed az ő szenvedélyes, élvhajász indulatait.

Szabadságra teremtett méltóságodat a testnek vetted alá, lelkem, * mert az ellenségben egy újabb Akitofelt találtál magadnak, * és annak tanácsára hallgattál, * de mindezt megghiúsította maga Krisztus, * hogy te mégis üdvözülhess.

A csodálatra méltó Salamon, * ki a bölcsesség kegyelmével volt telve, * egykor gonoszt cselekedett Isten előtt, * mert elpártolt tőle, * te pedig, lelkem, * megátkozott ételleddel hozzá igazodtál.

Szenvedélyeinek gyönyöre elragadta és beszennyezte a királyt, * és a bölcsesség kedvelője buja nők szeretője lett, * s Istentől elidegenedett. * Ám te is követted őt, lelkem, * utálatos élvhajászósoddal.

Roboámot utánoztad, lelkem, ki atyja tanácsát meg nem fogadta, * és a hűtlen szolgát, Jeroboámot, * a hajdani pártütőt. * Kerüld az ilyen példákat, * és kiáltsd Istenhez: * Vétkeztem, könyörülj rajtam!

Ákháb fertelmeit buzgón követted, lelkem, * a testi tisztátalanság tárháza és a parázna indulatok edénye voltál, * de szíved mélyéből fohászold fel, * és az Isten előtt valld meg vétkeidet!

Illés Jezábelnek kétszer ötven hívét égette el, * midőn Ákáb megfenyítésére a gyalázat prófétáit kiirtatta. * Kerüld hát, lelkem, a kettő utánzását, * és erősödjél meg!

Bezárult fölötted, lelkem, az ég, * és az Istentől rendelt éhség utolért téged,
* mint annak idején Ákhábot, * mert te sem engedelmeskedtél a teszbi Illés
szavának. * Légy ezért inkább a szareftai asszonyhoz hasonló, * és tápláld a
prófétai lelket!

Szándékosan Manassze vétkei halmozta föl, lelkem, * utálatos
bálványokként állítva fel szenvedélyeidet, * és megsokasítva az Úr
neheztelését, * azért annak bünbánatát is buzgón követve * töredelmet szerezz
magadnak!

Eléd borulok, Uralkodó, * s könnyek helyett e szavaimat mutatom be néked:
* Vétkeztem, mint ahogy a bűnös asszony vétkezett, * s úgy megszegtem a
törvényt, mint ahogy senki más e földön. * Ám te könnyörülj meg alkotásodon,
* és hívj vissza magadhoz engem!

Tönkretettem, képmásodat, Üdvözítőm, * és feldúltam törvényedet. *
Egészen homályba borult bennem szépséged, * és szenvedélyeim kioltották
mécsesemet. * Ám te könnyörülj rajtam, * – és amint Dávid éneklí – add vissza
nekem üdvözítésed örömét!

Térj meg, tarts bünbánatot, * tárd föl rejtett dolgaiddat, * és mondd a mindent
tudó Istennek: * egyedül te ismered titkaimat, Üdvözítőm; * te magad
könnyörülj meg rajtam, * – mint Dávid a zsoltárban mondja – * a te
irgalmasságod szerint!

Elenyésztek napjaim, mint az ébredő álmai, * azért, mint Ezekias, *
könnyezem fekhelyemen, * hogy tovább tartsanak még életem évei, * de ki
jöhet még Izajásként segítségemre, lelkem, * hacsak nem a mindenség Istene?

Bünbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Isten tisztaságos anyjának segítségét kérve * szenvedélyeid heves
háborgását visszaverted, * és a leselkedő ellenséget megszegyenyítetted. * Légy
most segítségemre a bajokban nekem is, a te tisztelődnek!

Imádd most a te tisztelődért Krisztust, * akit szerettél, aki után vágyakoztál,
* s kiért testedet sanyargattad, * szentéletű anyánk; * hogy irgalmas legyen
mindnyájunkhoz * és ajándékozzon az őt imádóknak békés életet.

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

A hit közikláján erősíts meg engem, * közbenjárásoddal, szent atyánk, * és
végy körül istenfélelemmel, kérlek, * s adj nekem bünbánó megtérést, * és
szabadíts ki a reám törő ellenség csapdájából!

Dicsőség...

Egységes és egyszerűen feloszthatatlan, * egyvalóságú Háromság, * mint
világosságok és világosság, * háromszor szent és egy szent, * Istenként illet
téged az ének, Szentháromság! * Azért dicsőítsd és magasztald te is, lelkem, *
az életet és az életeteket, * a mindenség Istent!

Most és...

Énekelünk téged, áldunk téged, * leborulunk előtted, Istenszüdő, * mert a
feloszthatatlan Szentháromság egyikét, * az egy Fiú Istent szüdted, * és nekünk,
földieknek, * megnyitottad a mennyországot.

Katavásziaként újra az irmosz: Vétkezünk...

VIII. ÓDA

KIT A MENNYEI * hadak dicsőítenek, * és kitől a kerubok és
szeráfok rettegnek, * azt minden lélek és minden teremtmény * énekelje,
áldja * és magasztalja minden időben!

Irgalmaz nekem, vétkezőnek, Üdvözítőm, * serkentsd értelmemet
megtérésre, * fogadj el engem, bünbánót; * könnyörülj rajtam, ki hozzád kiáltok:
* Ellened vétkeztem, ments meg engem, gonosztevőt, könnyörülj rajtam!

A szekéren menő Illés prófeta * hajdan az erények által jutott a magasba, * s
a földiek közül a mennyekbe jutott. * Elmélkedjél te is, lelkem, * az égbe való
feljutásról!

A Jordán hajjai egykor Illés palástja révén * Elizeus előtt kettéváltak, * ám
te, lelkem, mértéktelenségem miatt * nem részesültél ilyen kegyelemben.

Hajdan Elizeus fölvette Illés palástját, * s ezzel kettős kegyelmet nyert az
Úrtól. * Te azonban, lelkem, * mértéktelenségem miatt nem részesültél ilyen
kegyelemben.

A szunámi asszony hajdan jó szándékkal megvendégelte az igazat. * Te,
azonban lelkem, * sem idegent, sem utast nem fogadtál be, * s ezért siránkozás
közt leszel kivette a menyegzős teremből.

Gehazi aljas szándékát követted folyton, * szerencsétlen lelkem, * de
legalább vénségedre hagyd el az ő fősvénységét, * és így menekülj a gehenna
tüzétől, * véget vetve gonoszságodnak.

Oziást utánoztad, lelkem, * s az ő poklosságát kétszeresen is magadra
vontad, * mert helytelenül gondolkozol, * és törvénytelen módon cselekszel. *
Hagyd el az ilyen dolgaiddat, és siess bünbánatot tartani!

Hallottad a niniveiekről, lelkem, * hogy szőrzsákokat öltve és fejükre hamut
szórva tartottak bünbánatot? * Őket mégsem követted, * hanem gonoszabbnak
bizonyultál mindazoknál, * kik a törvény előtt és a törvény után vétkeztek.

Hallottad, lelkem, Sión városáról, * hogy siratta meg azt a sáros gödörben
Jeremiás, * zokogva és könnyeket hullatva? * Kövesd te is az ő siralmakkal
teljes életét, * és akkor üdvözülni fogsz!

Jónás Tarziszba futott, * megsejtve a niniveiek megtérését, * mert prófétaként ismerhette Isten kegyességét, * s ezért arra törekedett, * hogy a jövődölése meg ne cáfolódjék.

Hallottad Dánielről, lelkem, * hogyan zárta le a veremben a vadállatok száját. * Tudhatsz arról is, * hogyan oltották el hittel Azariás ifjú társai * a kemence égő lángját!

Példaképül eléd tártam, lelkem, * az egész Ószövetséget. * Kövesd, kérlek, az igazak Istennek tetsző tetteit, * s kerüld el a gonoszok cselekedeteit!

Üdvözítőm, igazságos bírám, * könyörülj rajtam! * Szabadíts meg engem a tűztől, * és a reám váró büntetéstől, * mellyel az igazságos ítéletkor számolnom kell. * Oldozz föl engem még a vég előtt * erényes élet és vezeklés által!

Mint a gonosztevő, kiáltok hozzád: * Emlékezzél meg rólam! * Mint Péter, keservesen sírok: * Üdvözítőm, bocsáss meg nekem! * Mint a vámos, kiáltok, * s könnyeket hullatok, mint ama parázna. * Fogadd el siránkozásomat, * mint egykor elfogadtad a kánaáni asszonyét!

Gyógyítsd meg gyarló lelkem fekélyét, * Üdvözítőm, egyetlen orvosom, * önts sebeimre gyógyírként bort és olajat, * a bűnbánat tetteit és a töredelmes könnyeket!

A kánaáni asszonyt követve * így kiáltok hozzád: * Könyörülj rajtam Dávidnak Fia! * Én is megérintem ruhád szegélyét, mint a vérfolyásos asszony, * és sírok, mint Mária és Márta Lázár felett sírt.

Könnyeim árját illatos kenetként öntöm fejedre, Üdvözítőm, * s az irgalmat kérő bűnös asszonnal hozzád kiáltok, * és följánlom neked imámat, * hogy bűnbocsánatot nyerjek!

Bár úgy, mint én, senki sem vétkezett ellened, * fogadj el mégis engem, kegyelmes Üdvözítőm, * mert félve bánatot tartok, * és szeretettel kiáltom: * Egyedül ellened vétkeztem, és rosszat tettem, * de te könyörülj rajtam!

Szánd meg teremtményedet, Üdvözítő, * és mint a jó pásztor, * keresd meg az elveszett bárányt, * mentsd meg a farkasoktól az eltévedtet, * és helyezz engem saját juhodként, * a te nyájad legelőjére!

Midőn kegyelmes bíróként leülsz, * és megmutatod félelmetes dicsőségédet, Krisztus, * mekkora lesz majd a félelem! * Hiszen égni fog már a kemence tüze, * és mindenki rettegget elkerülhetetlen trónusod előtt.

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Fölvilágosított téged a megközelíthetetlen világosság Anyja, * és megmentett a szenvedélyek sötétségéből. * Ezért is a Lélek kegyelmét befogadva * világosítsd meg Mária, mindazokat, * akik téged hittel dicsérnek.

Újszerű csodát látott meg benned, anyánk, * és elámult az isteni ihletésű Szozima, * mert testben élő angyalnak látott, * és teljesen megdöbbsent, * Krisztust magasztalva mindörökké.

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Szent András, Kréta tiszta ékessége, * a szentéletűek büszkesége, * te, ki bátran járulhatsz az Úr elé, * esedezzél értem, kérlek, * hogy a te imáid révén * feloldozást kapjak törvénytelen tetteim bilincseiből.

Áldjuk az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, a mi Urunkat

Kezdet nélküli Atya, * veled együtt kezdet nélküli Fiú, * jóságos Vigasztaló, igazságnak Lelke, * Igének Szülője, * a kezdet nélküli Atyának Igéje, * élő és alkotó Lélek, * egységes Háromság, * könyörülj rajtam!

Most és...

Mintegy bíborkagylóban, a szellemi bíbor, * Emmánuel teste szövődött méhedben, Tisztaságos. * Azért téged valóságos Istenszülőként magasztalunk.

Dicsérjük, áldjuk, imádjuk az Urat... S újra az irmosz: Kit a mennyei...

Istenszülő magasztaló éneke: Magasztalja az én lelkem az Urat...

IX. ÓDA

A MAG NÉLKÜLI FOGANTATÁSNAK * titokteljes szülöttje * és férfit nem ismerő anyának * romolhatatlan gyümölcse, * az Isten Ige * megújítja az emberi lények természetét. * Ezért téged, ó kegyes Szűz, * mint Istennek eljegyzett Anyát * minden nemzetek * igazhitűleg magasztalunk.

Az ész megsebesült, * a test elgyengült, * a lélek megbetegedett, * a beszéd elhalkult, * az élet haldoklik, * a vég már a küszöbön van. * Nos, mit teszel majd, szerencsétlen lelkem, * ha eljön a bíró, hogy megvizsgáljon téged?

Eléd tártam, lelkem, Mózes könyveit, * a teremtésről és ettől fogva az egész történelemről, * az igazakról és gonoszokról szóló Szentírást, * de te közülük nem az előbbieket követted, * hanem az utóbbiakat, vétkezve Isten ellen.

A Törvény elvesztette erejét, lelkem, * az Evangélium sem hoz termést benned, * a Szentírást elhanyagoltad, * s nem tudtak hatni rád a próféták sem, * sőt az igazak igéi sem, * s így megsokasodtak sebeid, * mert nincs orvosod, ki meggyógyítana téged.

Az Újszövetségi Szentírás példáit is eléd tárom, lelkem, * hogy töredelmes bánatra vezessenek. * Kövesd tehát az igazak példáját, * és fordulj el a bűnösökétől, * és engeszteld meg Krisztust * imával, böjttel, és tiszta étellel!

Krisztus emberré lett, * és test szerint közösségre lépett velem, * mindent önként betöltve, * ami a természethez tartozik, * egyedül a bűnt kivéve, * hogy leereszkedésével neked, lelkem, példát mutasson.

Krisztus emberré lett, * s megtérésre hívta a gonosztevőket és a bűnösöket. * Lelkem, tarts bűnbánatot te is, * mert megnyílt a mennyország ajtaja, * és már előtted elfoglalják azt * a megtérő farizeusok, vámosok és bűnös életűek!

Krisztus megmentette a keleti bölcseket, * magához gyűjtötte a pásztorokat, * vértanúivá fogadta a sok kisedet, * megdicsőítette az aggastyánt és a koros özvegyasszonyt, * kiket te, lelkem, sem tettetted, sem életteddel nem követtél, * pedig ezért jaj lesz neked az ítéletkor.

Negyven napig böjtölt már az Úr a pusztában, * s végül emberi természetét bizonyítva megéhezett. * Te se csüggedj, lelkem, * ha az ellenség rád támad, * hanem imával és böjttel üzd el lábaid elől!

Krisztus is kísértést szenvedett: * az ördög kísértette meg. * Megmutatta neki a köveket, hogy azok kenyerekké legyenek, * a hegyre fölvezette őt, * hogy egyszerre lássa a világ minden országát. * Óvakodj, lelkem e látványtól, * s józanul imádkozzál mindenkor Istenhez!

Bár a magányt kedvelő gerlice, a kiáltó szava szólott, * Krisztus szövétneke bűnbánatot hirdetett, * Heródes mégis törvénytelenül élt Heródiással. * Vigyázz azért, lelkem, * nehogy törvényszegők kelepcejébe essél, * inkább kedveljed a töredelmes bánatot!

A kegyelem Előhírnöke a pusztában tartózkodott, * és amikor híre elterjedt, * egész Júdea és Szamaria hozzá sietett, * és bűnét megvallva buzgón megkeresztelkedett. * De te nem követted ezeket, lelkem!

A házasság tiszteletreméltó, * és a nászággy szeplőtelen, * mert Krisztus mindkettőt eleve megáldotta, * amikor a kánai menyegzőn testileg étkezett, * és első csodájaként a vizet borrá változtatta, * hogy te is megváltozzál, lelkem.

Megerősítette Krisztus a bénát, * úgyhogy az még ágyát is magára vette, * halott ifjakat föltámasztott, * mert az özvegy és a százados magzatát életre keltette, * s a samariai asszonnak megjelenve neked is előjelezte, lelkem, * a Lélekben végzett istentiszteletet.

A vérfolyásban szenvedőt meggyógyította az Úr * ruhája szegélyének érintésével, * leprásokat megtisztított, * vakok szeme világát visszaadta, * a sántákat lábra állította, * süketeket, némákat és a meggörcbült asszonyt szavával orvosolta, * hogy te, szerencsétlen lelkem, üdvözlj!

Krisztus betegeket gyógyított, * szegényeknek hirdette evangéliumát, nyomorékokat orvosolt, * a vámosokkal evett, * bűnösökkel társalgott, s Jairus meghalt leányának lelkét visszahozta kezének érintésével.

A vámos üdvözült, * a parázna asszony tisztává lett, * a gögös farizeus viszont ítéletet vont magára, * mert míg az első irgalmat kért, * a másik könyörületet, * emez önmagát magasztalta, mondván: * „Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan...” * és még egyéb oktalan szavakat is hangoztatott.

Zakeus vámos volt, mégis üdvözült, * s míg Simon, a farizeus megbotránkozott, * a parázna asszony feloldozást nyert attól, * akinek hatalma van a bűnök megbocsátására. * Lelkem, igyekezz a jó példát követni!

Szerencsétlen lelkem, * nem követted azt a bűnös asszonyt, * ki az alabástrom edényben drága kenetet véve * megkent vele s könnyeivel öntözte az Üdvözítő lábait, * és hajával letörölte régi vétkeinek adóslevelét.

Tudod, lelkem, hogyan átkozta meg Krisztus azokat a városokat, * melyekben az evangéliumot hirdette. * Rettentsen meg ez a példa, * nehogy olyan légy, mint ezek, * akiket az Úr szodomaiakhoz hasonlóan az alvilágra ítelt!

Ne légy még gyarlóbb kétségbeeséssel, lelkem, * hiszen hallottál a kánaáni asszony hite felől, * melynek alapján leánya Isten szavára meggyógyult. * Szíved mélyéből te is ezt kiáltsd Krisztusnak: * Dávid Fia, üdvözíts engem!

Szánj meg, üdvözíts engem, * könyörülj rajtam, Dávidnak Fia, * ki az ördögösöket szavaddal meggyógyítottad! * Mondd el nekem is azt, * amit a gonosztevőnek kegyelmesen mondtál: * Bizony, mondom neked, * még ma velem leszel a Paradicsomban, * midőn eljövök dicsőségemben!

Bár mindkét lator a kereszten függött, * az egyik gonosztevő káromolt, * s csak a másik áldott téged, Kegyelmes! * Mint e megtért gonosztevőnek, * ki fölsimerte benned az Istent, * nekem is nyisd meg dicsőséges országod ajtaját!

Megrettent minden teremtmény, * midőn megfeszítve látott téged. * A hegyek és kősziklák félelmükben megrepedtek, * a föld megrengett, * az alvilág feltáruult, * a nap elsötétült, * látván téged, Jézus, testben megfeszítve.

Ne várd el tőlem a bűnbánat méltó gyümölcsseit, * mert megfogyatkozott az én erőm. * Adj nekem töredelmes szívet * és lelki szegénységet, * hogy kedvesen fogadott áldozat gyanánt * ezeket mutassam be neked, egyetlen Üdvözítőm!

Bírám, ki jól ismersz engem, * ki majd újra eljössz az angyalokkal, megítélni az egész világot, * Jézusom, akkor majd irgalmasan tekints reám, * szánj meg engem, és könyörülj rajtam, * aki minden embernél többet vétkeztem!

Bűnbánó anyánk, Szent Mária, imádd az Istent érettünk!

Minden angyali rendet és emberi gyülekezetet * ámulatba ejtettél kiváló életteddel, * mivel szinte test nélkül éltél, * és a természetet is fölülmúltad, * s úgy keltél át a Jordán folyón, * mintha szellemi lábon járnál, Mária!

Szentéletű anyánk, * kérleld a mindenség Alkotóját érettünk, * hogy akik téged dicsérünk, * megmenekülhessünk a minket környező bajoktól és gyötrelmekről, * s hogy a kísértésektől megszabadulva * szünet nélkül magasztaljuk a téged megdicsőítő Urat!

Szentéletű atyánk, Szent András, imádd az Istent érettünk!

Háromszorosan boldog szent András atyánk, * Kréta főpásztora, * ne szűnjél meg imádkozni érettünk, * kik téged magasztalunk, * hogy megszabaduljunk minden haragtól és bánattól, * a romlástól és a vétkektől, * mert híven tiszteljük emlékedet!

Dicsőség...

Egyvalóságú Háromság, * háromszemélyű egység, * dicsőítvén az Atyát, magasztalván a Fiút * és a Lelket imádva, téged éneklünk, * mint egységes természetű igaz Istent, * mint életet és életeket, * s mint örökkévaló országot.

Most és...

Ezt a helységet őrizd meg, * Tisztaságos Istenszülő, * mert az csak benned bízva erősödik meg, * és segítségeddel győz le minden kísértést, * és általad veri vissza az ellenséget, * néked készségesen engedelmeskedve!

Katavásziaként újra az irmosz: A mag nélküli...

Fényének

Ki a világosságot e világra fölkelted, tisztítsd meg sötétben lévő lelkemet is minden bűntől apostolaidnak közbenjárása által, s üdvözíts engem, Uram!